

— Дръжте го, бе хора!

Като нѣмало кжде да се дѣне, Гунчо се намѣкналъ въ една черква. Черквата била пълна съ богомолци. Всѣки купувалъ свѣщъ и я палѣлъ предъ иконитѣ. Предъ всѣки светецъ блещукало пламъче.

та на рогатия дяволъ. Като го видѣлъ клисарьтъ — позеленѣлъ отъ ядъ.

— На дяволъ свѣщъ пали ли се, бре глупчо! — изревалъ той и тупналъ Гунча по врата. Но стои ли той да го биятъ. Хукналъ изъ вратата. Клисарьтъ следъ него.

Но Гунчо бѣга като заякъ.

Свилъ изъ една крива улица. Мушналъ се въ друга и се изгубилъ.

Клисарьтъ, като видѣлъ, че не ще може да го настигне, върналъ се.

Гунчо едвамъ вечерята се замѣкналъ въ кѣщи.

— Не ща да ти помагамъ вече, — рекълъ той на баща си. — Каквото сторя, все бой ямъ! Не ми върви!

И му разказалъ всичко.

Ядосалъ се баща му, скочилъ и го натупалъ здравата.

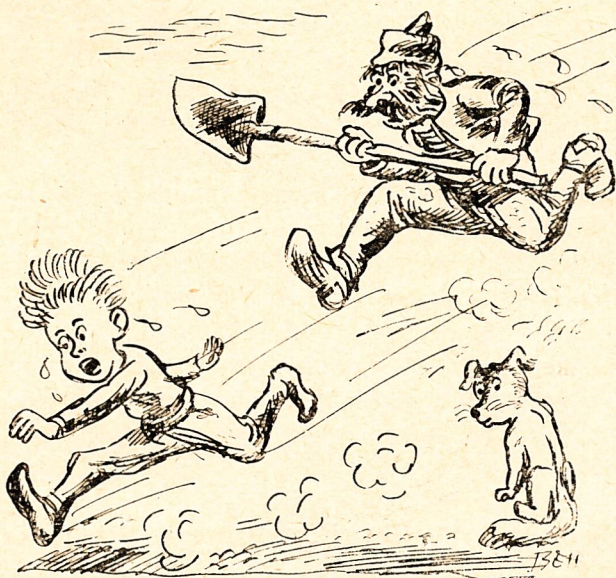
— Така е, — крѣсналъ бащата, — като кратуната ти е праздна! Каквото ти кажа, все вършишъ противното!

— Ще слушамъ вече, тате! Само това дето ми кажешъ ще правя!

— Ха да видимъ! — поклатилъ глава бащата.

Отъ тоя день Гунчо дълго мислилъ, преди да извърши нѣкоя работа.

Григоръ Угаровъ

Въ единъ тъменъ жгълъ на черквата билъ изписанъ и дяволътъ. Предъ него, разбира се, нѣмало нито свѣщъ, нито кандило.

— Чакай, — рекълъ си Гунчо, — пъкъ азъ да запалѣ една свѣщъ на дявола, че така стои въ мрака!

Взелъ Гунчо една восъчна свѣщъ, запалилъ я и я бодналъ предъ картина-